

PRIM. DR. SC. KREŠIMIR ČAVKA
[1953. – 2020.]

Prije četiri godine napustio nas je dr. Krešimir Čavka. Nikada nije isticao svoje znanje, predanost obitelji, poslu i prijateljima, ali u sjećanje treba navesti neke činjenice iz njegova života.

Krešimir Čavka rođen je 6. kolovoza 1953. u Zagrebu, gdje je završio osnovnu školu i XV. gimnaziju (kasnije MIOC). Dio osnovnoškolskog obrazovanja pohađao je u Alžiru, a dio srednjoškolskog u Američkoj školi u Libiji gdje mu je otac radio kao specijalist interne medicine. Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu upisao je 1972., gdje je i diplomirao 1977. godine. Staž je odradio u bolnici za plućne bolesti u Rockefellerovoj, a potom se zaposlio u primarnoj zdravstvenoj zaštiti u Prekmurju u Sloveniji. Specijalizaciju iz radiologije započeo je 1981. godine u Kliničkom bolničkom centru Zagreb (tada KBC Rebro), a specijalistički ispit iz radiologije položio je 1984. godine. Kao specijalist radiolog radio je u Zavodu za radiologiju KBC-a do 1987., kada prelazi u Kliniku za traumatologiju u Draškovićevoj za voditelja jedinice za kompjutoriziranu tomografiju, koja nabavlja uređaj u vrijeme Univerzijade, a 1991. postaje šef radiološkog odjela iste klinike. Magistrirao je na PMF-u Sveučilišta u Zagrebu 1986. s radom *Evaluacija širine likvorskih prostora stražnje lubanjske jame primjenom kompjutorske tomografije*, a doktorsku disertaciju *Vrijednost kompjutorizirane tomografije u analizi trzajnih ozljeda vratne kralježnice* obranio je 1990. na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Godine 1992. izabran je za znanstvenog suradnika na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Titula primarijusa mu je priznata 1997. godine.

Tijekom rada na Zavodu za radiologiju KBC-a Zagreb uže područje njegovog interesa bila je dijagnostička i intervencijska vaskularna radiologija gdje je u timu profesora Šimunića sudjelovao u uvođenju mnogih novih postupaka. Odlaskom u Kliniku za traumatologiju područje njegovog interesa postaje neuroradiologija. U Draškovićevoj uvodi nove tehnike, poput vlastite tehnike lateralne cervikalne mijelografije (dizajnirao je posebnu mrežicu za punkcije) kao i CT mijelografije. Godine 1990. organizirao je i dobrotvorni koncert u Koncertnoj dvorani Vatroslava Lisinskog, čiji je prihod bio namijenjen kupnji prvoga ultrazvučnog uređaja za Kliniku, nakon čega uvodi i sonografske metode u rad Klinike za traumatologiju. Krajem 1980-ih usavršavao se u Parizu te kao stipendist francuske vlade tri mjeseca u Lyonu, gdje se upoznaje s tehnikom primjene mikrokatetera pri intervencijskim postupcima kao i dijagnostičkim mogućnostima magnetske rezonancije (MR), a u to vrijeme je završio i tečajeve Europskoga neuroradiološkog društva, što je ekvivalent europske subspecijalizacije. U Francuskoj 1991. ponuđeno mu je mjesto radiologa u bolnici u Besançonu, no unatoč dugogodišnjoj želji za odlaskom u inozemstvo odbija poziciju zbog situacije u Hrvatskoj, ali nakon smirivanja ratnih zbivanja u Hrvatskoj odlazi u na rad u Švicarsku u kantonalnu bolnicu u kantonu Ticino. Povratkom u domovinu 1995. otvara prvu radiološku ordinaciju u Zagrebu s RTG-om, mamografijom, UZV-om i CT-om u Crnčićevoj ulici, 1999. nabavlja i jedan od prvih MR uređaja u Hrvatskoj, a 2009. seli ordinaciju i otvara *Polikliniku Maja i Krešimir Čavka* u novoj zgradi na Jordanovcu, s novim uređajima, gdje radi do odlaska u mirovinu 2020. godine. Bio je aktivan član HLZ-a te nekoliko puta član Upravnog odbora Hrvatskog društva radiologa, a od 1984. do 1988. i blagajnik Društva. Bio je i liječnik Rukometnog kluba Medveščak i Košarkaškog kluba Cibone.

Iako se veselio mirovini i provođenju vremenu s unucima, igrom sudbine prakticirao je radiologiju sve do nekoliko mjeseci prije smrti 30. prosinca 2020., kada je podlegao infekciji koronavirusom na Klinici za infektivne bolesti za vrijeme pandemije.

Krešu sam poznao od specijalizantskih dana, kada smo na Rebru zajedno dežurali u hitnoj službi i noćima zajedno gledali i komentirali nalaze ozlijeđenih i bolesnih pacijenata. Nikad mu nije bilo teško napraviti dodatne snimke za postavljanje točne dijagnoze.

Prije svega bio je obiteljski čovjek koji se maksimalno davao u kvalitetnom odgoju djece i stvaranju mirnog i ugodnog okruženja u kući.

Osim predanog rada u bolnici i brige za obitelj, u slobodno vrijeme volio je igrati mali nogomet, a bio je i veliki navijač Dinama. Redovito je petkom dolazio na Trešnjevku gdje se isticao kao neprelazni stoper. Moram spomenuti događaj kada je poslije duge vožnje autom iz Švicarske odmah došao

na nogometno igralište kako ne bi propustio utakmicu s prijateljima. Toga dana je loše igrao pa mu je prijatelj Zvonimir Krajnović Klara rekao: „Kad tak loše igraš nisi ni trebal dolaziti u Zagreb“. Jasno, on se nasmijao i nastavio dalje. Bio je ljubitelj sporta, tako da je redovito igrao i tenis sve do ozljede koljena. Pamtimo ga sa steznikom na koljenu uz dugo zagrijavanje prije početka meča. Ipak, kada je imao stalne bolove u koljenu rekao je: „Pa nije tenis sve, glavno da mogu hodati, a mogu igrati i belu“. Zadnjih 25 godina volio je i jedrenje, gdje je bio član posade tzv. „Mundira“, tada smo regatavali s pet posada po cijelom Jadranu uz teniske turnire i prvenstva u belotu. Bio je član i „Zagorske mornarice“ koja je imala regate u proljeće i jesen, a na brodu je bio poznat po svojim kulinarskim specijalitetima. Ipak, najdraže od svega bilo mu je igrati belu, rijetko kojeg petka nije došao u T.K. Trešnjevku gdje su se odigrali turniri u belu.

Krešo je bio miran, samozatajan čovjek, nikad ga nismo čuli da je podizao glas ili prigovarao nekome kada bi pogriješio. Od Kreše smo se oprostili kruženjem brodova u viškoj uvali uz polaganje cvijeća (karata) u more. Bilo nam je zadovoljstvo i čast što smo se družili s mirnim, nenametljivim, tolerantnim i samozatajnim prijateljem Krešom.

Prof. dr. sc. Zdenko Stanec

